Any V. × Núm. 181. Lleyda 8 de Mars de 1903.

LA VEU DEL SEGRE

SETMANARI REGIONALISTA

PREUS DE SUSCRIPCIO
Semestre . . . . . 3 pessetes
Any . . . . . 5 "
Pagos á la bestreta.—Número solt . 10 céntims

REDACCIO Y ADMINISTRACIO
Plassa de la Sal, número 18, entressol.
S' ADMETEN SUSCRIPCIÓNS Y ANUNCIS Á L' IMPREMPTA DE SOL Y BENET.—MAJOR 19

ANUNCIS
COMUNICATS Y ESQUELES
Preus convencionals

Joan Prat y Selva

Procurador dels Tribunals

y Habilitat dels Mestres del partit de Cervera ha trasladat son despatx á la Plassa de la Constitució núm.º 4.—2.on, 2.ª (casa Pinós).

MANUAL DE LA LEGISLACION ELECTORAL

Conté les lleys electorals pera Senadors, Diputats á Corts, Provincials y Concejals, aixís com los R. D., R. O. y Circulars vigents en la materia electoral

per

Joaquim Giralt y Verdaguer

Advocat del Iltre. Colegi de Barcelona

Preu: 2 pessetes en rústica y 2'50 encuadernat

De venda en les llibreríes de Sol y Benet, Major 19 y Llorens Coromines, Major 12.

¡¡CATALANS, A VOTAR!!

Ja s' es tornat á arrivar lo día que la lley marque pera la elecció de diputats provincials, ja estém cridats un' altra vegada á depositar lo nostre vot á les urnes pera designar als que 'ns han de representar en les Diputacións anomenades *provincials*. Mes, quina diferencia de les eleccións provincials que s' han fet fins ara á les que avuy se farán!

Fins als moments presents se feyen aquestes eleccións ab la major indiferencia de tothom, tant dels homens honrats com dels cacichs que fins ara han disposat com han vulgut de les Corporacións provincials.

Los primers, los homens honrats y de sa casa, per deixadesa ó perque estaven convensuts de la inutilitat dels seus esforsos pera elegir verdaders representants, gent que comprengués y defensés los verdaders interesos de les seues comarques y que intercedís pera la satisfacció de les seus verdaderes necessitats.

Los segons, los cacichs, perque estaven segurs del seu triomf, ja que ningú 'ls hi feye la competencia, ni hi havíe quí pensés que vindríe un día en que potser fora posible arrencar de les seues mans los llochs que ocupaven.

Mes aixó ja s' ha acavat, la possessió pacífica d' aqueixos y altres llochs avuy se 'ls hi acave perque 'l poble que trevalle, que vol caminar, que vol progressar, s' ha cansat d' esperar que 'ls quartos que de sobres pague, siguin invertits en obres que no solsament assegurin la sua conservació sinó que li proporcionin cada dia mes medis d' enriquirse, d' aumentar sa producció y població, li obrin mercats pera la millor venta dels seus productes y facilitin y fomentin l' establiment de fábriques quines primeres materies ofereix lo nostre terrer ab condicións inmillorables y construeixqui víes de comunicació que permetin la explotació dels inmensos tresors que en ses entranyes les nostres montanyes guarden.

Tot aixó ho hem esperat inútilment fins ara de la gent que 'ns ho han promés sempre que han necessitat los nostres vots pera ocupar un cárrech ú obtindrer una investidura pera satisfer la seua vanitat, ó per altres motius mes censurables; ho hem esperat sempre del element oficial, del Madrit burocrátich, del centralisme de fora ó del de dins de Catalunya.

Aixó ja no ho farán mes sense que 's veigi al menys la protesta dels ciutadans dignes, dels ciutadans honrats que malehint l' escepticisme que 'ls havíe tingut fins ara reclosos á casa seua, s' han llensat al carrer pera no permetre may més que 'l seu vot sigui donat, com ha succehit moltes voltes, sense 'l seu consentiment á gent que no podía per lo tant representar la voluntat lliure y espontánea de nostre poble. En cambi s' emplearán aquets vots pera mostrar la virtualitat de la causa de Catalunya, enlairant á les Diputacións á defensors dignes de nostra terra y per lo tant dels interessos dels seus representants.

Aquet es lo quadro hermós que presente Catalunya, la nostra estimada Patria, en aquestos moments solemnes.

Tots aquells que en lo seu pit senten l' amor á la seua dolsa Patria y en lo rostre hi vermelleije la foguerada de la vergonya per les vergassades sufertes per lo centralisme, han comprés lo dever que tenían de contribuir ab lo seu vot á la dignificacio d' aquesta benehida terra y avuy los veurém ab lo cap ben alt y la conciencia tranquila com depositen en les urnes l' un detrás del altre 'l seu vot, grá d' arena que per fí veurém convertit en la gloriosa montanya de les reivindicacións patries. Y aixó 's deurá al regionalisme.

Sigui quin vulgui 'l resultat haurém donat un gran pás. ¡Catalans! á votar donchs. Que nostre lema sigui sempre:

¡Per la moralitat, per la justicia, per nostra Causa, per Catalunya!

J. O. E.

Moviment Regionalista

A CATALUNYA

Importantíssim fou lo meeting electoral regionaliste celebrat dimars al Teatre del Nou Retiro de Barcelona, organisat per la «Lliga Regionalista» d' aquella ciutat.

En l' impossibilitat material de donar á n' aquesta ressenya l' extensió que desitjariam y mereix l' acte, farém esment de lo més culminant que digueren los oradors que en ell hi prengueren part.

Lo teatre estabe completament plé. Presidí lo Sr. Rusiñol, tenint als seus costats al doctor Fargas, al senyor Pella y Forgas, al senyor Durán y Ventosa y als demés individuus de la Junta de la Lliga.

Oberta la sessió, lo senyor Rusiñol se va dirigir al públich en aquets termes:

«Catalans: En aquet mateix lloch ara fá un xich més d' un any que vos presidía l' eximi patrici Doctor Robert, pel qui ha de ser vostre primer recort.

Seguint lo seu gran exemple, nosaltres us torném á convocar avuy á una reunió pública, pera atiar los nostres sentiments d' amor á Catalunya, pera que feu prevaldre 'ls seus drets en les vinentas eleccións.

Los oradors que pendrán part en aquet meeting us esplicarán el perque hi aném á la lluita electoral y los motius de la seguritat que tenim de véncer, com vencérem ahir á la Diputació, com vencerém sempre que aném amparats per la gloriosa bandera catalana. (Grans aplausos.)»

Concedida la paraula al regidor catalanista, don Ildefons Sunyol, manifestá que no anaben á decidir anar á les eleccións perque ja ho tenien decidit de temps; venim á fer créixer l' arbre sagrat de nostra Catalunya, que aviat tocará 'l cel com diu la cansó. No la desmentím la cansó, ans al contrari, fém que als nostres botxins se 'ls hi osquin les destrals ab que pretenen aterrarlo. (Grans aplausos).

Lo sentiment de patria és lo secret de la nostra forsa, lo miracle de les nostres victorias; lo que constitueix tot lo nostre coratje és l' amor que sentím per Catalunya, per les seues institucions y per la seua llengua.

Aquet sentiment l' invoco aquí simbolisantlo, encarnantlo en los tres grans homes que hem perdut d' ensá de les darreres eleccions y son aquets tres grans homes en Pí Margall, mossen Verdaguer, y 'l doctor Robert, que simbolisan la inteligencia, lo sentiment y la voluntat de Catalunya. Lo primer rebutjá ab tot y ser demócrata les tirániques imposicions del jacobinisme francés y castellá, fent política espanyola á la catalana; lo segón encarná los seus sentiments y les seues gestes y 'l doctor Robert fou la voluntat, lo nirvi que abandonant la dolsa vida de familia y la vida de la ciencia, posseit de santa indignació s' endugué 'l poble ab una revolada cap al cumpliment del seu dever, sucumbint prematuramente lo seu cos débil á las extraordinarias energías de la seua voluntat de ferro. La patria, compresa per en Pí y glorificada per en Verdaguer, fou gloriosament salvada pel doctor Robert. Empró el recort de la pérdua d' aquets homes no 'ns ha de fer desfallir, ans al contrari d' ell n' hem de treure forsas pera salvar á Catalunya.

A Catalunya hi há comarques naturals que justificarían la creació de corporacions administrativas comarcals. Peró á Espanya no 's té en compte may lo natural. Les lleys se fan desde 'ls ministeris y desde allí no més se veuen los carrers de Madrit.

Los governants espanyols tot ho fan artificiosament; un día agafaren lo mapa y, ratlla aquí ratlla allá, delimitaren les provincies á capritxo; un president del Consell de ministres va declarar oficialment que á Espanya no hi havía regións; ells, en una paraula tot ho fan y desfán, per més que tot lo que fan neix mort, y lo que desfán se desenrotlla—permeteume la frase—se desenrotlla desvergonyidament á las sevas barbas. Pero aixó no es obstacle pera que deixém d' excitar als ciutadans á intervenir en l' administració y particularment—per lo que 's refereix al objecte qu' ens té convocats—en l' administració provincial.

Per artificiosos que siguin los organismes de les diputacións, lo dia que estiguin regits per catalans de bona mena, intimarán uns ab altres, defensarán una comunitat d' interessos, fins á exigir la constitució d' un organisme general y únich que personalisi á Catalunya.

Explicá la gestió dels concejals catalanistes al municipi de Barcelona. Estém sofrint—digué—un verdader calvari, pero aquet calvari l' han de pujar tots los homes públichs que representin á Catalunya y l' han de pujar ab serenitat sense fer cas de injuries ni de calumnies, ab lo cap dret mirant al pervenir, que ja arribará día en que 'ns somrigui l' aurora de Catalunya.

Aném á les eleccións á fer una obra moderna, á defensar los interessos de totas las classes socials y principalment de las més desamparades; anemhi ab energía y entusiasme perque en la partida s' hi juga lo pervenir y la dignitat de tot Catalunya y fins la de tot Espanya. (Lo Sr. Sunyol fou ovacionat).

Parlá després lo doctor Fargas, vis-president de la Lliga, esposant que feya dos anys que 'ns varem reunir en aquell mateix local pera una questió semblant; més gent que ara fa dos anys s' ha reunit are aquí, hi ha més entusiasme encare que allavoras. ¿Y qué ha passat durant aquets dos anys? Varen allavores cumplir los ciutadans ab los seus devers y tothom se 'n torná á casa seva: al seu despatx, al seu taller, á les seues ocupacións particulars

Per crida de la lley, hem de tornar á ocuparnos d' assumptos públichs y afalaga 'l cor al veure com novament lo poble sap deixar les sevas obligacións privadas, per altras obligacións encara mes necessarias; pel dever que tothom té de cuidarse dels interessos colectius y públichs. Per aixó hem de creure en la salvació de la nostra Catalunya.

Catalunya, va seguint ab peu ferm aquet procés general de la civilisació. De tant en tant com ara, venen fets circunstancials, com unes eleccións, que senyalan un nou pas, un avens en la marxa triomfal que seguim. Per aixó 'ls hem d' aprofitar pera que quedi ben marcada la vitalitat de la nostra Patria.

A seguit analisá les atribucións de les Diputacións provincials, demostrant com de totes les seues atribucións ó n' ha abusat ó no n' ha fet us.

S' exté principalment á parlar de la carencia d' obres públiques y acaba dient: Si 'l diumenge 'ns portan á la Diputació los vostres vots, tinguéu per entés que 'l nostre programa será treballar per tot lo que significa progrés y benestar de Catalunya. Los medis pera realisar aquet programa, serán la nostra voluntat, l' esperit de tolerancia y l' amor á la justicia. (Grans aplausos).

Despres parlá lo senyor Lluhí dient que á Siam hi ha una mateixa paraula pera expresar los dos conceptes: governar y robar. Y á Espanya los poders efectius y illegítims realisan aqueixa confusió governant y robant al poble la seva voluntat, lo seu sufragi. Aquet poder illegítim, es lo caciquisme.

No 'm refereixo al caciquisme dels Planas y 'ls Samaranchs. Té arrels més fondas que s' ensorran fins á Madrit. Contra aquet robo de la voluntat del poble practicat per partits, corts y quefes centralistes, hem constituit nosaltres aquesta gran agrupació regionalista.

Se 'ns tracta de mitgevals, en llenguatge modern reaccionaris. ¿Quí 'ns ho diu aixó? Los que han perdut la majoría del territori espanyol Se 'ns diu separatistas ¿per quí? pels que portan 400 anys provant separarnos de l' Europa.

Separatistes per autónomistes, se 'ns diu. ¡Quin disbarat, quin absurdo, quina imbecilitat! Son autonomistes, los pobles mes forts, los més vius. Van separant, es cert, aquets pobles; pero no á la moda dels centralistes espanyols, perdent á milers de kilómetres lo territori nacional; aquells separan engrandint la seva patria per medi de l' autonomía.

Al regionalisme catalá no se 'l pot tildar de reaccionari perque dintre d' ell hi há forses estátiques y forses dinámicas, forses que empenyen á anar endevant y frés que retenen lo moviment pera que no aborti. Sí: al catalanisme hi ha forses progressives degudament equilibrades pera no estacionarnos ni corre 'l perill de descarrilar.

Haventhi á Espanya diverses literatures, diverses histories, diverses mentalitats, diverses psicologíes, en una paraula, és necessaria una constitució prou flexible pera que 's desenrotllin aquestas diferents rassas que integran l' Estat espanyol y aixís volém que Castella sigui governada pels castellans, Andalusía pels andalusos, Valencia pels valencians y Catalunya pels catalans.

Acaba dient que August al arribar á Roma la trobá plena de pedras y la deixá plena de marbres, aixís mateix lo catalanisme troba una Espanya y ab la seva forsa convertirá en marbres las pedras espanyoles.

Aquet discurs va ser diferents vegades interromput ab xardorosos aplausos.

Lo senyor Cambó explicá lo succehit en la Junta del Cens de Barcelona dient que es precís que cada ciutadá se constitueixi en centinella del seu vot.

Explicá seguidament lo senyor Cambó, la gestió dels regidors catalanistes al Ajuntament de Barcelona.

Teníam, diu, dos camins á seguir. Lo de la populatxería y 'l bombo, fent discursos á les sessións, y 'l de la administració callada y laboriosa. No anavam á adquirir un nom, sinó á treballar pera millorar á Barcelona, y la tasca gran del Ajuntament és á las comissións ahont se treballa y se fa activitat

pera, potser al arribar á dalt de la montanya, una votació al Consistori ens tiri la feina avall sense que 'l públich se n' adoni de las suadas que ha costat pujarho.

Jo us encoratjo á que, encara que les eleccións provincials siguin considerades com de escassa importancia, hi aneu tots á votar sense faltarnhi un.

Teniu en compte que á Barcelona hi arriban los alés de fora portant l' ánima de tota Catalunya y de tots aquets alés Barcelona 'n fá un conjunt, una aspiració total de cultura; que sense l' afluencia de la gent de fora que ha portat á Barcelona l' esperit pur de la montanya catalana, Barcelona 's planyería encara potser, sota 'l jou del caciquisme y que al votar als catalans regionalistes que han d' anar á administrar la provincia, feu una obra eminentment catalana, treballéu pel pervenir de nostra patria. (Aplausos.)

Lo senyor Rusiñol comensa dient: Si el ministre de la Governació presenciave aquest acte, quina alegria que tendrie! (Rialles). Perque ell se queixave si no mentía, de que la classe mitja se resistís á surtir de casa seua; ¡qué content, donchs, estaría si la vegés en aquet lloch ab lo desitg d' intervenir en la cosa pública!

Aquí la té 'l senyor ministre la classe neutra; ja l' hem tret de casa. ¿Com la rebrán los polítichs?

En aquell temps en que determinats individuus que no gosavan de gaire fama, ocupavan cárrechs ab exclusió de tota altra persona, al Municipi y á la Diputació, ens feyan los caciquistes aquesta confesió:—Es que no disposém d' altres elements, és que la classe neutra no vol surtir de casa.

—¡Aquí 'ns teníu donchs, ja som aquí! 'ls que dormíam.—Oh, replican allavoras és que alló ho deyam de broma, és que 'ns convenía que anessiu dormint. (Grans aplausos.)

Farsa en tot, en tot quant se tracta de combatre 'l nostre desvetllament. ¡Ens diuen separatistes! ¿De qué ho som de separatistes? Potser molts dels concurrents á n' aquest acte, no son catalans de naixensa, y no obstant s' han identificat ab nosaltres. ¡Benvinguts, si venen atrets pel treball; si venen pera dominarnos, que se 'n vagin á casa seua, que prou feina hi tenen!

No 'n som, no, de separatistes. Sols una vegada me van dominar certs sentiments. Me trobava á Madrit lo día de la desfeta de Santiago. Vaig veure aquell poble de la capital d' Espanya que, en lloch de plorar, anava als toros, á lo que 'n diuen *espectáculo nacional,* presidit per aquella bandera que acabava de sufrir una desastrosa derrota; se va dir que en Montero Rios anava á gestionar un tractat de pau y vaig pensar:—¡Tan de bó que no 'ns en quedin de colonies, perqué no 'n som dignes!

Lo senyor Rusiñol acabá manifestant que com á president de la Lliga Regionalista, enviaba una abrassada de germanor á tots los catalans de bona fé, á tots los autonomistes y aquesta abrassada sincera d' una manera especial y ben estreta, la endresso digué á l' Unió Catalanista, germana nostra. (Grans aplausos.) Ells varen dir en la seua prempsa: aném á les eleccións, y nosaltres de tot cor, repetím: vinguin ab nosaltres y nosaltres aném ab ells. (Molt bé.)

A seguit lo senyor Rusiñol ponderá la virtualitat de la nostra idea. Deyan á Madrit que al morir lo doctor Robert, havía mort lo catalanisme; aixó 'm fa lo mateix efecte que al morir lo Papa, algú digués que ha mort la Iglesia católica! No morirá, no, lo catalanisme. ¡A lluitar lo diumenge vinent!; y si á Madrit ens diuen qué és lo que 'ns acontentaría, fem com lo Sant Pare quan contestant al rey Humbert qué és lo que volía va dir: ¡Roma! Nosaltres aixís mateix, volém Catalunya, la seua autonomía, y si no 'ns la donen ens la pendrém

Les darreras paraulas del diputat per Barcelona, produiren un grandíssim entusiasme. Los crits de ¡visca Catalunya! se barrejaren durant llarga estona ab grans aclamacións y estrepitosos aplaudiments.

—En lo centre «Catalunya» del Clot (Barcelona), se celebrá un meeting per la naixenta societat «Catalunya Federal».

Lo president don Pelegrí Llangort, digué que l' objecte del meeting era desfer l' error de que 'l catalanisme es una idea atrassada y al mateix temps establir un acte de solidaritat ab «Catalunya Federal.»

Lo soci don Sebastiá Salvador Coca, digué que la «Catalunya Federal» era un branquilló del arbre del autonomisme, peró ufanós y ab fulles ben caracterisades; som radicals dintre 'l desvetllament patriótich de la nostra terra, entenent que la verdadera llibertat descansa en l' autonomisme.

Ab tot y la nostra significació, ens complavém en reconeixer que poden ser bons patriotes tots aquells catalans que dintre la idea del autonomisme professin idees diferentes de les nostres, ab tal de que trevallin pera que 'ls catalans tinguém lo que 'ns pertoca.

Acabá defensant algunes de les principals aspiracións del regionalisme calalá.

Dos defectes capitals, va dir don Joseph Durban, pateix l' Estat Espanyol: lo ser regit per la forma monárquica y l' estar subjecte al agaballament, á la unificació y centralisme.

Defensá la forma republicana y feu vots pera la germanor de totes les regións.

D. Baldomer Tona Xiberta després d' algunes consideracións preliminars, afirmá que la república per sí sola no pot curar los mals d' Espanya; la república den Salmerón y demés confrares es la monarquía actual dels Borbons, treta la corona y posanthi lo gorro frigi.

Ben terminantment ha parlat en Salmerón; la seva república té de descansar en quatre unitats: la llegislativa, l' administrativa, la política y la militar.

Demostrá lo senyor Tona com ab aquestas quatre unitats subsistirían los mateixos mals d' avuy, detenintse especialment á parlar de la unitat militar y del militarisme. Los obrers, dehuen ser los primers en combatre tant lo sistema de redempció en metálich actual com l' obligatori preconisat pels republicans unitaris; abdós son igualment injustos y absolutistas. Retragué l' exemple d' Inglaterra, de Suissa y dels Estats Units, que tan bons exércits tenen, partit de la base de la voluntat individual, aital com ho volen los federals y 'ls catalanistes. Tot sovint era interromput pels aplausos.

Nosaltres ab los qui podém unirnos es ab los catalanistas, perque 'ns uneix un amor fonamental, l' amor á la llibertat de la nostra patria Catalunya.

Y aquest amor es llógich que cada hú 'l sentí á la seua manera: l' obrer y 'l capitalista, l' home de fermes convicción religioses y l' indiferent, no poden traduir l' amor á Catalunya en un mateix sentit y d' aquí los diferents matissos del autonomisme.

Abandoneu obrers, catalans, la idea de la revolució tal com vos la predican revolucionaris forasters; ha passat l' época de les barricades; vos enganyen miserablement los qui predican la revolució ab lo mauser, que les revolucións sols se poden fer quan determinats principis encarnan no en una classe social, sino en tots los estaments y en tots los grupos del organisme social.

Lo discurs del Sr. Tona va ser molt aplaudit, causant lo millor efecte á la concurrencia, composta d' obrers, que comentaren favorablement les apreciacións dels oradors de «Catalunya Federal.»

—Baix la presidencia de don Joaquim Cabot, tingué lloch la sessió inaugural de curs á la popular institució de Barcelona *Orfeó Catalá,* quin local se vegé plenament concorregut de socis coristes y protectors, entre 'ls que abundavan moltes senyores.

Oberta la sessió, lo secretari, doctor don Frederich León y Luque, doná lectura á la extensa Memoria-resenya de tots los actes celebrats durant l' any 1902 per la benemérita corporació, fent menció de tot lo que atany á la vida aixís interna com forana de l' Orfeó.

Seguidament lo director artístich del Orfeó, en Lluis Millet, doná lectura al seu treball analítich ó de apreciació sobre totes les obres corals estrenades en lo transcurs del any.

Acabá son hermós treball dihent:

«No olvidém may la finalitat artística, moral y patriótica de nostra institució: que formém part d' aquet conjunt armónich, ó indivisible, que 's diu Catalunya: que dintre aquet cos vivent hi representém una part d' ordre moral y, per lo tant, som part directora de son sentiment, de la noblesa de son esperit, que havém de procurar guardar sá y ajudar á son perfeccionament com pertoca á ses qualitats intrínseques y á sa altíssima historia; pera anar logrant aixó, havém de seguir sempre en perfecció ascendent aixamplant gradualment nostres medis d' acció; havém de procurar despertar la sensibilitat artística de les classes populars educant lo sentiment que avuy procuran pervertir elements pertorbadors ab les teoríes utópiques y malvades del orgull y del odi que solzament portan lo desballestament y no poden portar la edificació, perque van contra les lleys de Deu y de la naturalesa.

»Oh amichs! nosaltres també podém fer quelcom en la questió social; divulguém l' art sá, noble y catalá entre aquets pobrets que més necessitat encara tenen del pá del esperit que del pá del cos; organisém concerts populars en sos mateixos barris; portémelshi l' accent honrat de l' ánima catalana á sa casa mateixa, si pot ser, que sels desperti altra vegada en son cor l' amor á Deu, á la terra, á la santa familia; assereném son esperit ab les armonies de nostres cansóns; que sentin la verdadera llibertat que no cría odis, sinó amor, que no crida venjansa, sinó perdó. Oh! maleit qui envenena lo mos de pá que menja 'l pobre! Maleit qui corromp la simplicitat de son cor ingénuu.

»Si nosaltres no podém donar l' abast á tasca tan noble, facilitém quant poguém la creació de societats com la nostra, donémloshi la má pera ésser més y més forts. Y aixó no es somni. Miréu dins de Barcelona mateix com van fundantse diferents cercles artísticns que tenen nostres mateixos ideals; y á fora Barcelona, miréu com ne naixen y creixen plenes de fé y entusiasme; á Cassá de la Selva, á Vilafranca, á Manresa, á Lleyda, á Prats de Llussanés, fins arrán del Pirineu, á Campdevanol, fins en l' Illa daurada, allá en aquella terra que don Jaume lligá amorosament á Catalunya, á Mallorca, hi ha la Capella de Manacor; y fins á Sant Feliu de Guixols, allá en aquella població que ab una mica més ens apedregan quan los hi portarem l' aire de nostres cansóns; per tot arreu surten rebrots del «Orfeó Catalá», que nosaltres hem d' aimar per ésser sava de nostra sava y perque tots junts aixequém lo cor del catalá enlaire, perque satisfém la fam esperitual de Catalunya, y sobre tot de sa part més humil, d' aquets mahóns de fábrica.

»*Sursum corda* tot Catalunya. Amunt germans, noblement, amorosament!

Per nostra patria!!»

Pera acabar, el senyor President, don Joaquím Cabot, prenent peu d' alguns conceptes emesos pels senyors Luque y Millet doná les gracies al concurs excitantlo á secundar ara y sempre la obra de cultura, d' art y de germanor que l' Orfeó Catalá va propagant per tots los indrets de Catalunya.

Rematá tan interessant vetllada lo cant de «Los Segadors», entonats pel corista senyor Bonet y corejats entre aplaudiments y visques per tota la concurrencia.

—Desitjant lo periódich *La Rierada* rendir un tribut d' homenatge al malaguanyat mestre del Catalanisme lo doctor Robert y apropantse lo primer cap d' any de sa sentida pérdua, convida á tots los conreuadors de nostra parla á concórre al concurs que organisa y en lo qual, ofereix los següents premis:

I. Se concedirá un premi consistent en un exemplar de l' «Historia de Catalunya», per en Víctor Balaguer, agotada, en molt bon estat de conservació, á la poesía que millor enalteixi la personalitat política den Bartomeu Robert.

II Un premi de 25 pessetes en metálich se donará al millor treball en prosa, en forma d' artícle, propi pera publicarse en *La Rierada* sobre 'l mateix tema expressat.

Bases: Los treballs han de dur la firma del autor y en plech apart, y deuen dirigirse á la redacció de *La Rierada*, Riera, 30, Arenys de Mar, abans del 28 dels corrents.

Lo Jurat estará format per la Redacció del periódich.

Los treballs premiats se publicarán en lo número de *La Rierada* corresqonent al 15 d' abril, que será extraordinari y dedicat á la memoria del plorat patrici que motiva aquet concurs

Se retornarán los treballs no premiats, en cas de solicitarse per son autor.

—S' ha celebrat á Barcelona l' inauguració del centre autonomista «Fivaller».

Eu la sessió inaugural, lo president senyor Feliu Jover, censurá áurament los procediments del Govern de Madrit en combatre als seus enemichs, y combaté ab fermesa l' unitarisme.

Negá que ningú hagi pensat en establir lo «centralisme barceloni», y acabá dient que dins del catalanisme hi cap tothom y totes les idees.

Lo senyor Roig y Pruna sostingué que 'l catalanisme surt victoriós de totes les persecucións.

Censurá á n' en Romanones y á altres polítichs centralistes, quins procediments compará ab los del funest comte-duch, y excitá al jovent á no abandonar el segur camí del autonomisme.

Lo senyor Serrat, després de ponderar la forsa vital del catalanisme, va combatre lo servey militar, extenentse en varies consideracións sobre aquet punt.

Lo senyor Martinez Seriñá analisá lo concepte de «patria» combatent l' idea, que calificá d' absurda, de la patria universal.

Lo senyor Martí Juliá sostingué que 'l catalanisme no és reaccionari sino progressiu, y com á prova, digué que les Bases de Manresa tendeixen al sistema d' exército voluntari, com en los pobles avensats.

Abogá per l' abolició de consums y per la no tributació del obrer y demostrá la superioritat del sufragi representatiu sobre l' universal.

Tots los oradors varen ser molt aplaudits.

¡LLIBERTAT!

¡Quin goig viure al racer de las montanyas
aspirant lo perfúm de la rehina
y contemplá 'ls moixons com saltironan
de branca en branca pels lladerns verdosos!

—

¡Quin benhestar, fruhir las boniquesas
que la mare Natura arreu escampa,
rodejat de la esposa carinyosa
y dels fills benvolguts que joguinejan
com cabretas gentils pel clós de l' horta!

—

Oblidém, amor meu, 'ls jorns llarguíssims
de dol y esclavitut y melangía
entafurats dins la ciutat boyrosa
núa de sol, aromas y alegrías.
Oblidemho, amor meu, gosem per' sempre
la plena llibertat de las montanyas.

J. Novellas de Molins.

L' ÚLTIMA FADA

—Aixequeuse—va dir lo president.

En lo banch dels acusats hi hagué moviment, y vá adelantarse cap á la tarima presidencial, una cosa tremolosa y sens figura humana. Era un mont de parrachs mal cusits, cintes rebregades, flors mustíes, plumes velles, y en mitg de tot aixó una cara rugosa, agrietada, curtida. Sols los dos maliciosos petits y negres ulls, se movien en mitg d' aquelles arrugues com llagardaix entre les esquerdes de vella paret.

—¿Lo vostre nom?—van preguntarli.

—Melusina.

—¿Cóm diéu?

—Melusina—vá repetir ab molta serietat.

Lo president vá somriure un instant, y continuá l' interrogatori:

—¿La vostre edat?

—No la sé.

—¿Lo vostre ofici?

—He sigut fada.

De moment, lo públich, lo consell, lo mateix comisari del govern, ván esclatar ab una rialla esbogerrada. Mes aixó poch mal feu á la vella que ab sa veu clara y á salts, vá continuar:

—¡Ah! ¿Ahont sont les fades? Totes van morir. Jo soch l' última y no 'n queda ja cap més.... Veritat que 's una llástima: quan hi havien fades, la Fransa era molt més hermosa. Nosaltres foreu la poesía del poble, sa fé, sa joventut. En tots los llochs que viviem, en los bardissers de les fondalades, en los murs ruinosos de castells abandonats, en la boyrada que volte 'l llach, en les cinglerades, la nostre estade los embellía ab mágica grandiositat. A la fantástica claretat de la llegenda, lo poble ens veya en totes parts, arrastrant nostre llarch vestiment en una nit de lluna ó corrent esbogerrades per les prades un capvespre estiuhench. Los pagesos ens estimaven, ens veneraven.

Nostres caps coronats de perles, nostres varetes, nostres filoses encantades causaven temensa y admiració en les imaginacións d' aquella bona gent. Per aixó les fonts dels nostres boscos eren sempre clares. Les arades no malmetien los camins que naltres guardavem; y siguent nosaltres les més velles d' aquella Fransa deixaven creixer als boscos y caure per si soles les pedres al abim.

Mes lo segle ha progressat. Han vingut les vies férreas. S' han foradat montanyes, assecat llacunes y trencat tants arbres, que, no varem saber ahont ficarnos. Poch, á poch, los pagesos ja no cregueren ab nosaltres Quant venía la nit y sacsijavem los finestróns d' en Robin, deya: «Es lo vent». Y altre volte se quedava dormit. Les dones venien á rentar en nostres llachs. Aleshores, tot vá acabar. Com que sols viviem de les creencies populars, al perdres aquestes, també hu perderem tot. Vá fugir la virtut de nostres varetes, y de poderoses regines que erem, hem quedat dones velles, arrugades, horroroses, com fades que s' han oblidat; y hem tingut que guanyarnos lo pá ab unes mans que res sabien fer. Algún temps s' ens ha vist per los boscos traginant llenya, ó recullint espigues per les voretes dels camins. Mes los guarda-boscos ens tractaven malament y 'ls pagesos ens apedregaven. Aleshores, com los pobres que no 's poden guanyar la vida en llur poble, anarem á les grans ciutats á demanar trevall.

Unes entraren en les fábriques de filats: altres venien pomes á les cantonades dels ponts ó rosaris á les portes de les esglesies. Tiravem carretóns de taronjes: los criatures se burlaven de nostre barba tremolose, los ajents municipals ens feyen correr y 'ls ómnibus ens atropellaven. Després les malalties, les privacións, un llensol d' hospital tirat á la cara... D' aquesta manera la Fransa ha deixat morir á totes ses fades. ¡Bon cástich ha tingut per aixó!

Sí, sí, ja poden riure senyors. Mentres tant, ja acabém de veurer lo que 's un país sense fades. Ja hem vist com tots los pagesos ben engreixats d' avuy, obrir ses portes y calaixeres als prusians y ensenyárloshi les dreseres. ¡¡Veyeu!! Robin que no creya ab embruixaments, tampoch creya ab la patria...! Ah, si nosaltres no haguessim sigut fora, dels prussians que entraren poch n' haguera sortit cap! Los nostres drachs, los nostres fochs follets, los haurien portat á la mort. En totes les fonts que encar porten lo nostre nom, hi hauríam tirat begudes encantades que 'ls haguessen fer tornar boigs: y en nostres reunións á la claror de la lluna, haviem confós los camins y 'ls rius, embardissat lo terreny de manera que ni 'ls ulls de gat d' en Moltke, haurien reconegut lo paratge. Ab les flors dels nostres llachs, hauriem fet bálsam per les ferides: y en los camps de batalla lo soldat moribont haurie vist á la fada de l' encontorn inclinarse sobre sos ulls mitg tancats y ensenyarli un recó de bosch, un marjal, cualsevol cose que li recordés á son país. Mes ¡ay! en los llochs que no creuhen, es impossible aqueixa guerra.

Al arribar aquí, la veueta de la vella vá aturarse un instant, y 'l president continuá l' interrogatori:

—Ab tot aixó, no dieu lo que féyeu ab lo petroli que portáveu quant los soldats hus varen detenir.

—Bon senyor, estava incendiant París—vá respondre la dona ab molta tranquilitat. — Cremava á París, perqué li tinch odi, perqué se riu de tot, perqué es éll lo que 'ns ha mort. París fou lo que enviá sabis á analisar nostres fonts milagrosses y belles y dir ab exactitut la cantitat de ferro que tenien, ó 'l sofre que portaven llurs aigues tornasolades y negres á voltes. Los nostres encantaments s' han convertit en escamoteigs ridícols, nostres miracles en farses. París es burla de nosaltres en los seus teatres. S' han vist tantes cares lletjes dessote los nostres vestiments de color de rosa, tants carros alats en mitg de clars de lluna fet ab llums de bengala, que avuy tothom que pensa ab nosaltres se pose á riure. Hi havía nens que 'ns coneixien, ens estimaven y ens tenien una mica de por: mes en lloch dels llibres que 'ls ensenyaven nostre historia, París ha posat á ses mans la «ciencia al alcans dels nens», grossos volums d' ahont ne surt com un polvo gris que borra dels ulls dels petits los nostres palaus encantats y 'ls nostres miralls mágichs..... ¡Oh, sí, estich molt contenta de veure cremar á vostre París!... Jo era la que omplenave los bots de petroli y 'ls guiava als mellors llochs. «¡Aneu companyes; cremeuho tot, cremeu, cremeu!...»

—Aquesta dona está boja per complert—va dir lo president.—Emportéusela.

Alphons Daudet.

T. de X.

Contra 'l notariat catalá

¿Fins quan durará la paciencia de Catalunya? ¿Fins quan anirá aguantant els assots y garfis d' acer, ab que un dia darrera l' altre, hipócritament y tot dient ferho moguts pel bé de la patria, els gobernants del Estat venen arrencant á esquixos la pell y la carn del nostre poble?

No hi ha moltas setmanas que un ministre del govern lliberal, en Romanones, volía privarnos de nostra aimada parla, que segons paraulas del mateix Romanones, vé á ser la pell del poble, privant á nostres fills d' apendre 'ls coneixements que més se dirigeixen al cor, las ensenyansa de la doctrina cristiana, en la llengua que Deu doná á las sevas mares. Avuy, en vigilias d' eleccións, un ministre del govern den Silvela, d' aquet govern de la *descentralización bien entendida,* en Dato, el ministre *corejat* á Catalunya, d' una manera més dissimulada que aquell, ab garfis més fins y per lo mateix més penetrants, vol arrencarnos un tros de la nostra carn.

En Romanones volía arrebassar el nostre llenguatge del cor dels nostres fillets, precisament en aquella disciplina ahont l' home adquireix els sentiments més purs. En Dato, el ministre del govern que diu voler descentralisar, vol arrebassarnos las nostras costums y tradicións jurídicas, expulsant als notaris fills de Catalunya, que de fet venen á ser els dipositaris d' aquestas tradicións, fent tot lo possible pera impedir que d' avuy en endevant ja may més puguin ser notaris de Catalunya els fills de nostra terra.

No coneixém encara sencers, al escriure aquestas ratllas, els termes literals del decret refrendat per en Dato, referent al cambi d' organisació del Notariat. Mes el telégrafo ha precisat ja duas noticias que, estiguen reglamentadas com se vulgui en el decret, son necessariament afrentosas y terribles pera Catalunya. De una part se vol arrebassar els estalvis fets pels notaris de Catalunya á copia d' anys de suhors y d' afanys, y que son exclusivament d' ells, de sos fills ó de sas viudas, suprimint tots els Montepios de cada Colegi Notarial y refundintlos en un sol Montepio que radicará á Madrid.

D' altra part se suprimeixen per sempre las oposicións al Notariat en els diferents colegis territorials, y no hi haurá més que un Tribunal d' oposicións á notarías que radicará també á Madrit, y que 'l composarán set personas de las quinas, cinch, quan menos, haurán de ser senyors de Madrit. Ja no podrá haverhi may més cap notari á Catalunya, que no hagi passat per Madrit, y que als madrilenys no 'ls hi sigui *simpátich.* Ja no podrá haverhi may més cap notari á Catalunya, que no hagi sufert els gastos y las angunias de dos, tres ó quatre mesos d' unas oposicións á Madrit, y no hagi tingut que esfereir son cor ab el rengle de fástichs que produeixen las conxorxas y trapallerías que gairebé sempre las acompanyan. Els catalans de posició modesta, per honrats, per inteligents qui siguin, ja poden renunciar per sempre mes á la esperansa de poder desempenyar dignament una notaría á Catalunya. Y els que tenen medis de fortuna, l' inmensa majoría d' ells, també hi renunciarán, sols per no passar per aquell tribunal de senyors, quins judicis pels mes de nosaltres no tenen cap estima.

Ens han arrebassat ja molts dels mestres de nostras escolas; gaire bé tots els catedrátichs de nostra Universitat. Avuy volen arrebassarnos el nostre Notariat, que era sense exageració desde fá molts sigles, un dels que tant á Espanya com al estranger gaudía en tot lo mon de mes consideració y de mes prestigi per la seva inteligencia y la seva honradesa, bastant diferentment de lo que succeía ab el notariat d' altres parts, essent una de las antigas institucións jurídicas que mes honra feya á Catalunya. L' Estat espanyol, els governants, d' Espanya, volen convertir als nostres notaris en uns funcionaris públichs com qualsevulga altres, privant al notari catalá d' alló que mes l' honrava y enaltía, ó sigui son carácter de cavaller desinteressat y persona de confiansa, en qui depositan els ciutadans els més íntims secrets, que ni als més amichs, ni moltas voltas al confessor, comunicarían.

¿Qué fan, devant d' aquest atentat, els notaris de Catalunya? ¿Qué fan els catalans devant aquesta nova vergassada á la nostra pátria? ¿Fins quan ha de durar la paciencia de Catalunya?

NARCÍS PLÁ Y DENIEL.

(De *La Veu de Catalunya).*

Aplech regionalista á Alcoletge

Sense exagerar se pot dir que 'l diumenge prop passat no varen quedar mitja dotzena d' homens que no acudissin á la cita que 'ls feu la comissió de propaganda electoral autonomista d' Alcoletge, al local espayós que habían habilitat al objecte, lo que 's vejé plé de gom á gom molt avans de compareixer los quins habían de presidir l' acte. Aquets foren los senyors Vila y Folch, de dit poble, los senyors Roger de Lluria, Abadal (D. Lluis) y Espluga d' aquesta ciutat, Solé, de Bell-lloch y altres distingides persones.

Parlá 'l convensut regionalista En Francisco de P. Folch, metje de dit poble, qui ab dicció fogosa se cuidá de posar de relleu lo poquíssim que s' ha conseguit en favor del esmentat poble, mentres s' han posat á les ordres dels cacichs de Lleyda, puig que aquets solsament venen á ser representants dels de Madrit, ja que, entre altres coses, hi ha que fer notar que ab tot y passar la carretera á un quart d' hora, y la línea del ferrocarril á dos kilómetros del poble, no 's pot obtindrer un mal camí que conduheixa á la carretera y no cal dir que no 's té tampoch per anar á trovar lo ferrocarril, per que no té ni una petita estació sisquere. S' extengué en altres consideracións y acabá per recomanar estudiessen lo programa regionalista, perque si aixís ho fan está ben persuadit que no duptarán en treballar per lo de casa avans d' ajudar á surar á personas que casibé no coneixen á Catalunya.

Seguidament feu us de la paraula l' il·lustrat y entussiasta defensor de la causa regionalista, don Eladi Vila, apotecari del mateix poble, qui ab sosegada y convincent oratoria feu veurer la necessitat d' anar á la lluyta electoral, votant tots la candidatura autonomista, manifestant de pas les ventatjes que 's conseguirían trevallant perque sigan fills y aymants de la terra, los que 's votin, puig que com á major d' edat que som no s' ha de consentir que 'ns imposin los representants, sobre tot si aquestos son centralistes, perque per lo mer fet de serho están lligats á lo que 'ls digan los cacichs, á quin fí s' han d' acoblar tots baix la senyera del regionalisme.

S' aixecá després lo distingit catalanista En Manel Roger de Lluria, qui de la manera qu' ell sap ferho, trasportá al auditori al conexement de les aspiracións del catalanisme, al que los de Madrit volen tatxar de separatista, precisament perque te per fí sostreurens de la tutela dels qui no saben gobernar á casa seua y volen sapiguer ferho á la dels altres. Aná tractant de tot lo que aspira lo regionalisme catalá, com demá poden demanar, lo mateix les demés regions dintre del estat espanyol.

Tots los que feren us de la paraula se feren acreedors als aplaudiments, que no 'ls hi regatejá la concurrencia, puig los picaments de mans foren seguits y no pocas vegadas interrumpían als oradors, lo que feu traslluhí l' entussiasme que despertá l' acte del diumenge y que deixará grats recorts en lo poble d' Alcoletge.

Además hi assistiren comissións de Lleyda, Bell-lloch y algun altre poble vehí.

Un Xanxes.

CRONICA ELECTORAL

Diumenge 's reuní la Junta provincial del Cens pera la designació de candidats y nombrament d' interventors pera les eleccións de Diputats provincials que s' han de celebrar avuy en los destrictes de Lleyda y Tremp-Viella.

No ocorregué cap incident digne de menció, habentse designat pera cada secció quatre interventors per part dels conservadors, dos per la dels lliberals y dos per la coalició autonomista.

—

Les eleccións provincials que 's celebrarán avuy prometen veures molt animades.

Per lo que 's refereix al districte de Lleyda, la candidatura de coalició autonomista com ja saben nostres llegidors está formada per D. Alfóns Piñol y Salvat, D. Rafel La-Rosa Ibañez y D. Salvador Balaguer.

Los conservadors presenten á D. Enrich Vivanco y D. Modest Renyé y 'ls lliberals á D Francisco Sagañoles y D. Francisco Roca. Per cert que sembla s' han confirmat les noticies de que 'ls candidats dels dos partits esmentats s' han inteligenciat en contra dels de la coalició autonomista.

Aixó n' obstant, no duptém que la candidatura autonomista será defensada ab verdader entussiasme y que dita inteligencia lluny de restar vots ha de donar forsa als candidats autonomistes.

Aquets tindrán intervenció en totes les meses y están disposats á fer prevaleixer la sinceritat electoral.

Les noticies que al tancar nostra edició rebém son per demés afalagadores en favor de la candidatura de coalició autonomista avans citada, quina recomanació reiterém en aquest lloch á nostres amichs.

—

Per autorisat conducte sabém que la Junta electoral de coalició autonomista, dona com no presentada la candidatura que 's formá pera 'l districte de Tremp, en vista de les anomalíes que en dit districte s' han presentat. Sembla que en lo que 's refereix á Tremp han pogut més les lluytes personals, que 'ls verdaders desitjos de fer quelcóm en bé de la causa de Catalunya.

—

Los conservadors han fet un cambi á última hora en la designació de candidats á la Diputació provincial per Lleyda, que no ha deixat de sorpendrer y esser comentat encara que no sigue nou. Després d' habers anunciat la candidatura del senyor Alvarez Llinás resulta que á n' aquest lo substitueix lo Sr. Vivanco (D. Enrich), que á la quenta ja no s' encaparra ab lo d' un Gobern Civil. En general haurá tingut sense cuidado aquest cambi; no aixís segóns se diu al postergat que había ja escampat son nóm y que una *voluntaria* retirada d' aquest género no es molt airosa que diguem.

Lo qui se n' alegra es l' *imparcial Ciero* de Lleyda que bat palmes per un candidat que considera com á propi y *en quien cifra muchas esperanzas.*

CRÓNICA

La descabellada idea de donar corrides de novillos en aquesta ciutat durant los díes de la propera festa major, que sembla vulguer portar á efecte una empresa particular, segóns ha dit la prempsa local, ha mogut forsa la opinió, en lo sentit d' oposarse á ella.

Nosaltres hem rebut, de un estimat colaborador, una protesta contra l' esmentat pensament, que no publiquém avuy per falta d' espay, pero que prometém ferho en lo próxim número, esperant que tots los aymants del bon nom y cultura d' aquesta terra s' associarán pera que no 's realisi aquest any, com no 's realisá 'l passat, en que també 's projectá, l' implantació aquí del sagnant y barbre *espectáculo nacional,* que tant baix posa 'l nom d' Espanya devant de les nacións progresives y cultes.

LA VEU DEL SEGRE está disposada á contribuir, ab totes ses forses, á que Lleyda no sigui camp abonat á aqueixa mena de espectácles.

—S' ha rebut á la Diputació Provincial lo trasllat de la R. O. establint en aquesta ciutat l' Estació hortícula y pecuaria en los terrenos que aquella corporació adquirí á dit efecte.

—En lo Cassino Principal han comensat una serie de concerts, que 's celebrarán tots los dijous d' aquesta quaresma, baix l' inteligent direcció del mestre Sr. Gelambí.

Lo de dijous se veigé molt concorregut, habent sigut molt aplaudides la major part de les pesses musicals que formaben un variat y escullit programa.

—En la sessió del Ajuntament celebrada dimecres, aprobada l' acta de l' anterior, passaren á informe de les comissións respectives les instancies de donya Marcela Romero, don Ramón Bonastra D. Manel Fernandez, donya Josepha Graells y don Joseph Nebot.

S' acordá contribuir ab cincuanta pessetes al monument nacional que pera perpetuar la memoria de les víctimes de les guerres d' Ultramar se projecte á Madrit.

Foren resoltes favorablement les instancies d' obres de don Joseph Pedrós, D. Agustí Arrufat y don Miquel Ixart.

Lo Sr. Castells remogué l' assumpto de l' instancia d' obres del Sr. Prat al final de la banqueta; estranyantse perque no 's prenía un acort respecte al informe de la Comissió, contestantli 'l Sr. Aige que com l' arquitecte municipal se trobaba malalt esperabe la sessió próxima pera resoldrer en definitiva, manifestant á la vegada que aquell dictamen estabe relacionat ab un projecte d' arreglo y engrandiment d' aquella part de la banqueta. En la cuestió hi intervingueren varis concejals, entaulantse una viva discussió, fins que l' alcalde, donant per suficientment discutit l' assumpto, alsá la sessió protestantne 'l Sr. Castells per considerar que estabe en l' us de la paraula.

—Es ja un fet l' anada del primer actor Enrich Borrás á Madrit, devant d' una companyía catalana formada per elements de forsa.

Aquets darrers díes que l' empressari senyor La-Rosa ha estat á Barcelona, s' ha posat d' acort ab en Borrás pera triar les obres y 'ls actors.

Entre les obres que ja 's poden donar com á segures que 's representarán en catalá, á Madrit, hi figuran: «Lo ferrer de tall», «Mar y Cel», «Terra baixa», «Llibertat», «Los vells», «L' alegría que passa», «Lo pati blau», «La mare eterna», María Rosa» y sainets dels principals autors catalans.

—Ha prés posessió de son carrech lo nou Fiscal d' aquesta Audiencia don Lluís Gandiaga, á qui ab aquest motiu enviém nostra respectuosa salutació de benvinguda.

—L' assumpto de l' instancia del Sr. Prat demanant edificar en la banqueta devant del carrer del Alcalde Mestre, que tant soroll promogué dimecres á l' Ajuntament, es realment delicat y d' interés per l' urbanisació de nostra ciutat.

Es molt sensible que 's perjudiquin interessos particulars com hu suposa l' estar tan temps un assumpto sobre la taula, mes ho és també molt y potser encara més, per tractars d' interessos generals de la població, lo que 's deixi edificar en punts que per sa situació especial son necessaris á la població ja per son engrandiment ó pera hermosejarla. Obrant de lleuger nos hem trobat ab verdaders edificis y estorbs com ho son les cases situades al final de la banqueta que autorisá l' Ajuntament del senyor Albiñana, la del comensament del passeig de Catalunya que tanca per complert lo final de la banqueta y la del Sr. Aguado que entorpeix l' entrada á la Rambla de Fernando y que pot haber sigut un estorp no gens petit pera solucionar lo cambi d' Estació.

Convendría donchs que s' estudiés d' una vegada l' assumpto esmentat, tenínt en comte tots los interessos y solucionantlo de la millor manera possible.

—Lo Seminari Conciliar de Lleyda celebrá en honor del Angélich doctor Sant Tomás de Aquino y en conmemoració del 25 aniversari de la coronació de S. S. lo Papa Lleó XIII, solemnes cults ahir, consistents en Missa de Comunió ab plática pre paratoria, á les 7 del matí, y á les 10 la gran Missa de Santa Cecilia, del mestre Gounod, en la que oficiá lo Iltre. Sr. Vis-Rector, assistit per senyors Catedrátichs, ocupant la sagrada cátedra lo profesor Llicenciat D. Ramón Besa. Lo Rvm. Prelat assistí al acte. La capella de música del Seminari, dirigida per D. Pere Grau, inteligent alumne del establiment, executá ab gran acert y presició la esmentada Missa.

A les 10 del matí, Missa solem de Requiem en sufragi dels Srs. Profesors, alums y bienhechors del Seminari, difuns. Dirá l' oració fúnebre, lo diácono Rvt. D. Martí Mayora. Avuy, á dos quarts de sis de la tarde hi haurá vetllada literaria presidida per l' Ilustríssim Sr. Bisbe y 's celebrará en lo saló d' actes del Seminari, en la forma següent:

1. FANTASÍA DE SALÓN SOBRE MOTIU DE LA AFRICANA, pera piano y armonium; executada per don Pere Grau, alumne de Filosofía y D. Ignaci Torres, alumne de S. Teología.

2. DILECTÍSSIMO EPÍSCOPO. Composició versificada ab lo metre y estil del *Lauda Sión,* per D. Andreu Calucho, alumne de Llatí.

3. EL PONTIFICADO DE LEÓN XIII RESPONDE ADMIRABLEMENTE Á LAS NECESIDADES DE LA ÉPOCA ACTUAL. Discurs per D. Octavi Soliva, alumne de Sagrada Teología.

4. CARIDAD. Romansa y pregaria pera tenor ab acompanyament de piano, violí y violoncello de J. M.ª Vehills, cantada per D. Antoni Alberti, alumne de S. Teología.

5. LA TEMPESTAT. Fragment poétich per don Joseph Balcells, alumne de Sagrada Teología.

6. A SANTO TOMÁS. Oda sáfica, per D. Marian Puyuelo, alumne de Filosofía.

7. CABALLERÍA RUSTICANA. Varis motius pera piano, armonium y violí.

8. DEUS FACTO HOMO TUTA EST HUMANAE SOCIETATIS NORMA. Disertació per D. Pau Martí, alumne de S. Teología.

9. LA CENA DEL SIGNORE. Primera part de la Trilogía Sacra del Mtre. L. Perossi, *La Pasione di Cristo.*

10. LEONI DÉCIMO TÈRCIO. Oda, per D. Joseph Merigó, alumne de S. Teología.

11. OLVIDO DE LA IDEA CRISTIANA DE DIOS, ORÍGEN DE LA CUESTIÓN SOCIAL; IMPERIO DE LA IDEA CRISTIANA DE DIOS, SOLUCIÓN DE LA MISMA. Discurs, per D. Ignaci Torres, alumne de S. Teología.

12. RESIGNATIÓN. Melodía religiosa pera piano, armonium, violí, violoncello y flauta.

13. LO QU' ES Á NATURA..... TARARURA. Humorada, per D Modest Bonell, alumne de Filosofía.

14. HIMNE Á LLEÓ XIII, á solo y coro, de J. Vivera, per l' Orfeó del Seminari.

La part musical será dirigida pel mestre de música del Seminari, D. Pere Grau, alumne de Filosofía, ab la cooperació de distingits concertistes y de la Capella de música del mateix Seminari.

Demá, á les deu del matí, hi haurá Missa solemne de Requiem en sufragi dels Srs. Professors, alumnes y benefactors del Seminari, difunts. Pronunciará la oració fúnebre lo diaca Reverent don Martí Mayora.

Agrahím la atenta invitació que hem rebut pera assistir als esmentats actes.

SECCIO OFICIAL

Tribunals.—Judicis orals que 's celebrarán á l' Audiencia Provincial durant la próxima setmana.

Dimecres 11, á les deu. Causa procedent del Jutjat de Tremp per injuries contra Joseph Goset Garriga.—Advocat Sr. Sagañoles.—Procurador senyor Rey.

Divendres 13, á les deu. Causa seguida en lo Jutjat de Seu d' Urgell per injuries contra Salvador Bertrán Sirvent.—Advocat Sr. Pedrol.—Procurador Sr. Rodon.

[redacted]

PASSA-TEMPS

GEROGLIFICH

CABÁS CABÁS CABÁS
CABÁS CABÁS CABÁS CABÁS
ANSA ANSA ANSA ANSA ANSA ANSA
ANSA ANSA ANSA
ANSA ANSA ANSA ANSA ANSA

CDÓ.

La solució al número próxim.

—

SOLUCIÓ DEL NÚMERO ANTERIOR

Al geroglifich:

Deu está á tot arreu.

LLEYDA.—IMPREMPTA DE SOL Y BENET.—1903.

SECCIO D' ANUNCIS

Premiat á tots los concursos á que ha sigut presentat

ANÍS DEL PILAR

Destileries de Ramon Arrufat

CATALUNYA, 1.--LLEYDA

Los consumidors d' **ANIS** li han donat l' importancia que mereix, propagant son fí paladar y excelentes condicions estomacals.

L' **Anis del Pilar** es una beguda altament higiénica.

Tan conegut es aquet producte á Espanya y á América, que no necesita comentaris.

Imprempta **SOLY BENET** Llibreria

Impressions comercials de tota classe

Objectes d' escritori, papeleria y dibuix

MAJOR, 19--LLEYDA--BLONDEL, 9 Y 10

ATENCIO

Y APROFITAR LA GANGA

...ta mena á dos rals.

...manent y dels que perden ...us baratissims.

...sens ells, à preus may vistos.

...RA CREUREU

...tabliment de J. Llaurens.--Lleyda

---

y si á Madrit ens diuen qué és lo que 'ns acontentaría, fem com lo Sant Pare quan contestant al rey Humbert qué és lo que volía va dir: ¡Roma! Nosaltres aixís mateix, volém Catalunya, la seua autonomía, y si no 'ns la donen ens la pendrém

Les darreras paraulas del diputat per Barcelona, produiren un grandíssim entusiasme. Los crits de ¡visca Catalunya! se barrejaren durant llarga estona ab grans aclamacións y estrepitosos aplaudiments.

—En lo centre «Catalunya» del Clot (Barcelona), se celebrá un meeting per la naixenta societat «Catalunya Federal».

Lo president don Pelegrí Llangort, digué que l' objecte del meeting era desfer l' error de que 'l catalanisme es una idea atrassada y al mateix temps establir un acte de solidaritat ab «Catalunya Federal.»

Lo soci don Sebastiá Salvador Coca, digué que la «Catalunya Federal» era un branquilló del arbre del autonomisme, peró ufanós y ab fulles ben caracterisades; som radicals dintre 'l desvetllament patriótich de la nostra terra, entenent que la verdadera llibertat descansa en l' autonomisme.

Ab tot y la nostra significació, ens complavém en reconeixer que poden ser bons patriotes tots aquells catalans que dintre la idea del autonomisme professin idees diferentes de les nostres, ab tal de que trevallin pera que 'ls catalans tinguém lo que 'ns pertoca.

Acabá defensant algunes de les principals aspiracións del regionalisme calalá.

Dos defectes capitals, va dir don Joseph Dur-

VEU DEL SEGRE

SETMANARI REGIONALISTA

NÚMERO SOLT 10 CENTIMS — **ANUNCIS Á PREUS CONVENCIONALS**

PREU DE SUSCRIPCIÓ 5 PESSETES L' ANY

Redacció y Administració; Plassa de la Sal, 18.--LLEYDA.

Primera á Lleyda ✦ La Nova Estrella

FÁBRICA DE PASTES PERA SOPA

MOGUDA PER LA ELECTRICITAT DE

Joseph Llobet Farrán

6—BLONDEL—6

Especialitat en pastes de sémola sola, sens cap barreija de fécula, molt nutritives, per contindrer gran cantitat de gluten, y per lo tant aproposit pels estómachs més delicats, per ser més facil sa digestió

DISPONIBLE